

ПРОБЛЕМА ПРАВОВОГО ВИХОВАННЯ МОЛОДІ

Ю.Г. Лютко
студентка 1-го курсу
юридичного факультету
Міжнародний економіко-гуманітарний
університет імені академіка
Степана Дем'янчука

Правове виховання молоді є невід'ємною частиною всього виховного процесу. У зв'язку з цим важливе значення має поєднання правового навчання та виховання у навчальному процесі, а також практична допомога юриста студентам, педагогічним працівникам у вирішенні складних правових питань. Однією із форм правового виховання молоді вважаються лекції і бесіди на правові теми.

Курс "Правознавство" введено в програму вузів понад 20 р. тому. Життя підтвердило доцільність такого рішення, так як виховання і навчання громадянина і спеціаліста необхідне для побудови правової і демократичної держави.

Основним завданням правового виховання є перетворення правових ідей і вимог в особисті переконання молоді, норм поведінки, формування її правової культури, соціально-політичної і правової активності, зміцнення і вдосконалення суспільних відносин на основі принципів законності і правопорядку. Правова культура, як невід'ємна складова частина загальної культури особи, об'єднує соціальні норми, ідеали і практику, моральні цінності, вироблені суспільством. Правова культура особи включає правосвідомість, розуміння принципів права, повагу до нього, упевненість у справедливості законів, юридичних прав і обов'язків та інших правових явищ.

Правосвідомість - це специфічна форма суспільної свідомості, система відображення правової діяльності у поглядах, теоріях, концепціях, почуттях, уявленнях людей про

право, його місце і роль щодо забезпечення свободи особи та інших загальнолюдських цінностей.

Рівень правосвідомості молоді, що потрапили під вплив злочинного світу, на сьогодні є низьким.

Звідси, незнання права несе за собою низку проблем, а саме: злочинність. Адже, однією з причин злочинності серед неповнолітніх і молоді є правова неграмотність і низький рівень правової культури. І саме правова неграмотність обов'язково несе негативні наслідки. Дефіцит правових знань і почуття особистої правової відповідальності є причиною породження злочинності, розпущеності і невихованості. Знову ж в силу правової безграмотності, деяка частина молоді підтверджена неадекватній переоцінці своїх можливостей і, як правило, підпадає під вплив обізнаних, раніше судимих, що часто закінчується груповим злочином.

В цій обстановці необхідно найбільш повно і ефективно задовольнити потреби молоді в отриманні міцних знань в області права і організації правового самовиховання. Добровільне зацікавлення вивчення юридичної літератури, засвоєння механізму впливу норм права на поведінку діяльності особи, розуміння необхідності правового регулювання загальноприйнятих відносин (сімейних, трудових, господарських і т.д.) сприяє самовдосконаленню молоді людини, підвищення її потенціалу.

Важливим документом програмного характеру щодо вирішення проблем поширення серед населення України правових знань є Указ Президента України від 18.10.2001 р. "Про Національну програму правової освіти населення". Саме цей документ чітко визначає значення, мету, завдання, напрямки, основні заходи та засоби реалізації програми правової освіти населення нашої країни, спрямовує поєднання зусиль середньої загальної освіти з вищою.

На мою думку, формування правосвідомості і правової культури молоді, безумовно є значним напрямком освітянської роботи, оскільки у сучасній Україні молодь знаходиться у

складному стані з її нереалізованим потенціалом, незадоволеним рівнем потреб. І нажалює окрема її частина останнім часом змушена поповнювати ланки кримінальних структур.

Правове виховання розглядають у широкому у вузькому розумінні. В широкому розумінні воно характеризується як вплив усіх правових факторів суспільного життя, в тому числі й правової системи, на формування в індивідів і колективів людей з певними правовими якостями, що відповідають досягнутому в суспільстві рівню правової свідомості та правової культури. У вузькому розумінні - це цілеспрямований, повсякденний, систематичний вплив юридичної теорії та практики на свідомість людей з метою виховання у них відповідного рівня правової свідомості, культури та зразкової правомірної поведінки.

Процес правового виховання охоплює суб'єкти та об'єкти, основні вимоги і мету.

До суб'єктів правової виховної діяльності відносять органи держави, громадські організації, трудові колективи, їх посадових і службових осіб, окремих громадян.

Об'єктом правового виховання є свідомість людини, її інтелект і здатність сприймати, оцінювати і здійснювати певні правові явища.

Метою правового виховання є: формування правосвідомості громадян і підвищення на цій основі їхньої правової культури; виховання поваги до права, щоб його вимоги стали особистим переконанням кожної людини, а повсякденне додержання юридичних норм - звичкою; ознайомлення громадян з питаннями державно - правового будівництва, підвищення їхньої соціальної та політико - правової активності; допомога їм в оволодінні всією сукупністю юридичних знань з різних галузей і сфер функціонування права; сприяння ефективній роботі механізму правового регулювання.

Основними вимогами до правовиховної роботи є: набуття людиною основ правових знань; необхідність формування у

свідомості людини переконань, настанов, мотивів активної правомірної поведінки; формування у людей соціальне - комунікативних якостей особистості та ін.

Правове виховання передбачає не тільки глибоке вивчення правових норм, формування поваги до чинного правового закону, вироблення звички його дотримуватися та впевненості у його справедливості, а й формування у своїй свідомості правових почуттів, в яких відображаються переживання особистістю відносно тих вчинків і дій, що встановлені правовими нормами. До правових почуттів відносять почуття відповідальності, правового регулювання та ін.

Отже, правове виховання є ефективною формою виховної роботи з підвищення рівня правової свідомості та правової культури.

Використана література:

1. Демський С.С., Ковальський В.С., Колодій А.М.; За ред. В.В. Копейчикова. Правознавство. Підручник. - К.: - 2003
2. Ященко Н. Правосвідомість треба виховувати. // Ю.В.У. – 2003 - № 50.С.8.
3. Загальна теорія держави і права: Навчальний посібник за ред. В.В. Копейчикова. К., 1998.
4. Краткий словарь современных понятий и терминов. 3 – е изд., дораб. И доп. Н.Т. Бунимович, Г.Г. Жаркова, Т.М. Корнилова. М. 2000
5. Симонов В.П. Что такое эмоции? М., 1966
6. Данилов А.Н. Переходное общество: Проблемы системной трансформации. Мн., 1998.